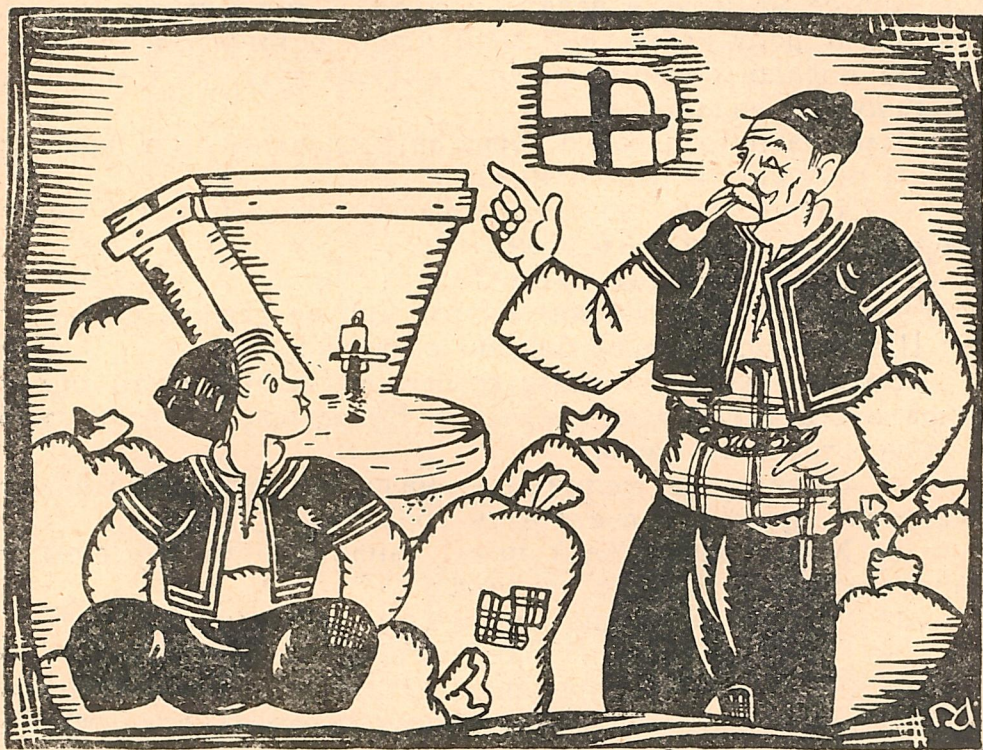

— Кой да дрѣме? Азъ ли? — наежва се Тананъ и както държи въ ржцетѣ си греблото, да отгребва смлѣното брашно, цапва по издутото коремче най-главното отъ всичкитѣ дяволчета. — Да си вървишъ отгдето си дошло!

Главното дяволче се отмѣства малко, завива си опашката около врата и се зжби на Танана:

— Нѣма да си ида! Азъ съмъ дошелъ тука да премѣстя воденичката на друго мѣсто. Въ наше царство ще я мѣстя. Отъ сто годинъ жито имаме да мелимъ ние. Трѣбва ни!

Тананъ пакъ присѣга съ греблото и тупва по главитѣ три-четири прости дяволчета наведнажъ. Едно отъ тѣхъ, съ отчупено рогче писва, търкулва се, както е възседнало кречеталото и догде го видишъ — тежкиятъ водениченъ камъкъ го смила на ситно брашно. И щомъ го смила, изведнажъ цѣлата воденичка, съ вадата, и съ улея, и съ Танана заедно, се дига на възбогъ. Водата се плиска и шуми, воденичното колело се върти изъ въздуха като перката на нѣкой грамаденъ аеропланъ, а вжтре въ воденичката дяволчетата играятъ лудо